

Sygn. akt VII Ka 610/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Firkowski (spr.),

Sędziowie: SO Małgorzata Tomkiewicz,

SO Dorota Lutostańska,

Protokolant: st. sekr. sądowy Katarzyna Filipiak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Marii Kuleszy-Chaleckiej

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2014r.

sprawy K. A.

oskarżonego o przestępstwo z art. 242§2 i 3 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 7 maja 2014r., sygn. akt VII K 222/14

I zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że orzeczoną w stosunku do oskarżonego K. A. karę pozbawienia wolności łągodzi do 1 (jednego) miesiąca i w pozostałej części utrzymuje go w mocy,

II zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze,

III zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat M. K. kwotę 420 (czterysta dwadzieścia) zł tytułem opłaty za obronę z urzędu oskarżonego K. A. wykonywanej w postępowaniu odwoławczym oraz kwotę 96,60 (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) zł tytułem podatku VAT od tej opłaty.

Sygn. akt VII Ka 610/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Olsztynie II Wydział Karny wyrokiem z dnia 7 maja 2014 r., sygn. akt. VII K 222/14 w sprawie przeciwko K. A. oskarżonemu o to, że w okresie od 20 maja 2013 r. do 27 czerwca 2013 r. w O., korzystając z przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności, bez usprawiedliwionej przyczyny nie powrócił do zakładu karnego

tj. o przestępstwo z art. 242 § 2 i 3 k.k.

orzekł:

I oskarżonego K. A. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z tym ustalenie, iż został on popełniony w okresie od 30 maja 2013 r. do 27 czerwca 2013 r. i czyn ten zakwalifikował z art. 242 § 3 k.k. i za to z mocy art. 242

§ 3 k.k., opierając wymiar kary o art. 242 § 3 k.k. w zw. z art. 242 § 2 k.k. skazał go na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

II na podstawie art. 29 ustawy z dnia 26 maja 1982r.- Prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. kwotę 420 zł tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego w postępowaniu sądowym oraz kwotę 96,60 zł z tytułu podatku VAT od tego wynagrodzenia,

III na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu państwa kosztów sądowych w całości.

Powyższy wyrok zaskarżył obrońca z urzędu oskarżonego zaskarżając orzeczenie w całości.

Skarżący na podstawie art. 438 pkt 1 i 3 k.p.k. zarzucił zaskarżonemu wyrokowi:

- naruszenie prawa materialnego – art. 30 k.k., poprzez brak jego zastosowania w sytuacji, gdy oskarżony pozostawał w usprawiedliwionym błędnym przekonaniu co do bezprawności czynu,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia poprzez przyjęcie, że brak jest podstaw do uznania, iż oskarżony mógł być przekonany, że po upływie udzielonej mu przerwy nie musi wracać do Aresztu Śledczego w O., podczas gdy z okoliczności sprawy wynikało, iż oskarżony mógł pozostawać w takim błędnym przekonaniu.

Podnosząc wskazany zarzut skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie za niewinnego popełnienia czynu z art. 243 § 3 k.k., ewentualnie – o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego zasługuje na uwzględnienie jedynie w zakresie skutkującym zmianą wyroku na korzyść oskarżonego co do wysokości orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Na wstępie uznać należy, że Sąd I instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny w sprawie i nie dopuścił się w zakresie błędu. Wszystkie dowody w tym wyjaśnienia oskarżonego zostały ocenione zgodnie z zasadami określonymi w art.7 kpk. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynikają powody, dla których nie podzielono wersji zdarzenia przedstawionej przez oskarżonego a Sąd Okręgowy przedstawił tam argumentację co do zasady podziela. Tym samym Sąd Rejonowy prawidłowo wskazał, że przeprowadzone w sprawie dowody prowadzą do wniosku, że oskarżony dopuścił się czynu z art.243§3 kk.

Przede wszystkim zaś wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 9 § 3 i § 4 k.k.w. **postanowienie w postępowaniu wykonawczym staje się wykonalne z chwilą wydania**, (...), zaś złożenie wniosku o wydanie postanowienia w postępowaniu wykonawczym nie wstrzymuje wykonania orzeczenia, którego wniosek dotyczy, chyba że sąd, w szczególnie uzasadnionych wypadkach, postanowi inaczej.

Przenosząc treść tego przepisu na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że zachowanie K. A., który nie powrócił w terminie do Zakładu Karnego nie może być usprawiedliwione. Podkreślić bowiem należy, że w dniu 28 listopada 2012 r. oskarżonemu udzielono przerwy w karze pozbawienia wolności i w związku z tym w wyniku wykonalności tego orzeczenia został on następnego dnia zwolniony z zakładu karnego pomimo tego, że wydane w tym przedmiocie postanowienie było **nieprawomocne**.

Stąd też odnosząc się do zarzutu skarżącej odnośnie rzekomego naruszenia prawa materialnego, to jest art. 30 kk, to stwierdzić należy, iż nie zasługuje on na podzielenie. W ocenie Sądu Okręgowego oskarżony **nie pozostawał w usprawiedliwionym błędnym przekonaniu co do bezprawności czynu i miał świadomość** terminu do, którego została mu udzielona przerwa w odbywaniu kary pozbawienia wolności Przede wszystkim wskazać należy, że K. A.został pouczone (k.129), że po przerwie w wykonywaniu kary powinien zgłosić się w dniu 30 maja

2013 r. do Aresztu Śledczego w O.. **Ponadto w pouczeniu wskazano na konsekwencje nie zgłoszenia się w wyznaczonym terminie i odpowiedzialność karną za niestawienie się bez usprawiedliwionej przyczyny w zakładzie karnym najpóźniej w ciągu 3 dni po upływie terminu wyznaczonego do zgłoszenia się, wyczerpującą znamiona art. 242 § 3 k.k.**

Tym samym stwierdzić należy, że złożenie przez K. A. kolejnego wniosku o przerwę, której udzielenia postanowieniem Sądu Okręgowego III Wydziału Penitencjarnego i Nadzoru nad Wykonywaniem Orzeczeń Karnych z dnia 10 maja 2013 r., III K. (...), mu odmówiono a następnie oczekiwanie na rozstrzygnięcie sądu odwoławczego w tym przedmiocie nie uprawniało wymienionego do niepowrotu do zakładu karnego po przerwie z tego względu, że kolejny wniosek nie legalizował jego przebywania na wolności – porównaj postanowienie Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 28.10.2009 r., II AKz 902/09, LEX 550517.

Co więcej podkreślić należy, że w dniu 10 maja 2013 r. oskarżonemu nie tylko odmówiono dalszej przerwy czego K. A. był w pełni świadomy- akta (...)- ale również będąc obecnym na posiedzeniu oskarżony uzyskał informację, że również odwołano mu przerwę wynikającą z postanowienia w sprawie (...). Także i to postanowienie było natychmiast wykonalne co między innymi spowodowało, że w dniu 18 maja 2013 r. wydano polecenie osadzenia K. A. w jednostce penitencjarnej oraz zarządzono jego poszukiwania co doprowadziło w dniu 27 czerwca 2013 r. do jego zatrzymania. Konsekwencją powyższego jak się zdaje winno być przyjęcie, że K. A. znamiona czynu zabronionego wyczerpał już z dniem 14 maja 2013 r. (wniosek z treści art.242§3 kk) o ile zostałby powiadomiony w dniu 10 maja 2013 r. o obowiązku stawienia się w Zakładzie Karnym po odwołaniu mu tego dnia dotychczasowej przerwy. Wskazać przy tym należy, że z protokołu posiedzenia w sprawie (...) jednoznacznie wynika, że ogłoszone zostało orzeczenie o odwołaniu dotychczasowej przerwy; brak jest tam natomiast zapisu co do pouczenia oskarżonego o obowiązku stawienia się po odwołaniu przerwy. Jednakże wobec kierunku zaskarżenia nie było możliwe czynienie w wyroku ustaleń na niekorzyść oskarżonego.

Podzielić wreszcie przy niniejszym rozpoznaniu należało zapatrywania wyrażone przez Sąd Okręgowy w Olsztynie w sprawie (...) w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 lutego 2014 r. co do tego, że **„nie ulega przy tym wątpliwości, że skazany składając wniosek o udzielenie mu dalszej przerwy w karze nie ma wpływu na termin rozpoznania takiego wniosku. W sytuacji zatem, gdy nie dojdzie do wydania przez sąd merytorycznego orzeczenia w tym przedmiocie (nawet nieprawomocnego) przed końcem okresu na jaki udzielono poprzedniej przerwy, skazany i tak ma obowiązek powrotu do zakładu karnego”-** k.236 odw.

Mając powyższe na uwadze co do zasady zaskarżony wyrok należało uznać za prawidłowy albowiem

Odnosząc się z urzędu do orzeczonej przez Sąd meriti kary 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności, stwierdzić trzeba, że zachodziła konieczność dokonania korekty w zakresie rozstrzygnięcia o karze poprzez jej złagodzenie. W ocenie Sądu Okręgowego orzeczona kara za popełniony przez oskarżonego czyn jest zbyt surowa, jeśli uwzględni się nie tylko stopień społecznej szkodliwości czynu i winy K. A., ale również zasady wymiaru kary określone w przepisie art.53 k.k.

Zgodnie z art. 53 § 2 k.k. wymierzając karę, sąd między innymi uwzględnia motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu.

W świetle podniesionych okoliczności kara pozbawienia wolności w wymiarze jednego miesiąca będzie wystarczająco dolegliwa i winna odzwierciedlić społeczną szkodliwość czynu i stopień zawinienia K. A. oraz spełni wobec wymienionego cele wychowawcze jak również właściwie ukształtuje świadomość prawną społeczeństwa. Nadto izolacja oskarżonego w takim wymiarze winna skutkować właściwą resocjalizacją i unikaniem w przyszłości przez oskarżonego naruszeń porządku prawnego.

Mając powyższe na uwadze zaskarżony wyrok zmieniono w ten sposób, że orzeczoną w stosunku do oskarżonego K. A. karę pozbawienia wolności złagodzono do 1 (jednego) miesiąca i w pozostałej części utrzymano go w mocy - art. 437 § 2 k.p.k., art. 438 pkt. 4 k.p.k.

O wynagrodzeniu za obronę oskarżonego wykonaną z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

orzeczono na podstawie art. 29 ust 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r.- Prawo o adwokaturze (Dz.U. nr 16, poz.124 z późn. zm.) i § 14 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielanej z urzędu (Dz. U. 2002 Nr 163 poz. 1348 późn. zm.).